

Decizii relevante

Anul 2008, trimestrul III

Suspendarea executării actului administrativ. Decizia de impunere. Condiții. Pagubă iminentă. Neprejudicierea părții adverse

Legea nr. 554/2004, art.15 pct.1

Paguba iminentă pe care reclamanta tinde a o preveni prin cererea de suspendare a executării, este justificată în mod obiectiv în cuantumul ridicat al creanței fiscale în discuție, întrucât în lipsa suspendării, date fiind obligațiile financiare curente ale reclamantei, prin executarea deciziei de impunere, cash-flow-ul său ar fi semnificativ perturbat, fapt care poate duce chiar la insolvabilitatea reclamantei.

Pe de altă parte, instituția emitentă a deciziei de impunere a cărei suspendare se cere nu este prejudiciată printr-o întârziere a executării, deoarece penalității curg în continuare și servesc la eventuala sa dezdăunare.

Decizia nr. 1604 din 20 august 2008

Prin sentința civilă nr.1282 din 4 iulie 2008 Tribunalul Cluj a admis excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de pârâte și în consecință: a respins cererea de suspendare a executării Deciziei de impunere nr.1031/29.11.2007 până la soluționarea prin hotărâre irevocabilă a acțiunii înregistrate sub nr.2099/117/2008 la Tribunalul Cluj, cerere formulată de reclamanta SC I. SRL și Administrația Finanțelor Publice a municipiului Cluj.

Pentru a pronunța această soluție prima instanță a reținut că reclamanta prin acțiunea promovată a solicitat suspendarea executării deciziei de impunere nr.1031/21.11.2007 emisă de Administrația Finanțelor Publice a municipiului Dej și nu a unui alt act care să fi fost emis de pârâta de rând.1.

Având în vedere că actul administrativ fiscal a cărui suspendare se solicită nu este emis de DGFP a jud.Cluj, tribunalul a apreciat întemeiată excepția urmând a dispune admiterea acesteia și a respinge cererea reclamantei față de această pârâta pe excepția lipsei calității procesuale pasive.

Pe fond, prin prisma actelor și lucrărilor, tribunalul a reținut că potrivit prevederilor art.14 pct.1 din Legea nr.554/2004 „în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, odată cu sesizarea, în condițiile art.7 a Autorității Publice care a emis actul, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ până la pronunțarea instanței de fond”.

Conform art.15 pct.1 din Legea nr.554/2004 „suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea în tot sau în parte a actului atacat sau se poate formula odată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată până la soluționarea acțiunii în fond”.

Prevederile legale menționate atestă că suspendarea executării actului administrativ se poate dispune doar în cazuri bine justificate și pentru prevenirea producerii unei pagube iminente.

Referitor la prima condiție, legea nu conține reglementări însă existența unui caz bine justificat impune existența unei îndoieli puternice asupra prezumției de legalitate de care se bucura actul administrativ emis pe baza legii și pentru executarea acesteia.

În prezenta cauză, reclamanta nu a motivat și nu a dovedit existența unei astfel de îndoieli care să constituie o justificare suficientă pentru înfrângerea principiului caracterului executoriu al actelor administrative.

Cea de a doua condiție-paguba iminentă, legea a definit-o ca fiind un prejudiciu material, viitor și previzibil sau perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice ori a unui serviciu public.

Reclamanta în speță, cu referire la a doua condiție, a susținut că prin executarea actului administrativ atacat i s-ar produce grave prejudicii însă nu a făcut dovada că prin măsurile dispuse de organele de executare fiscală – implicit indisponibilizarea anumitor bunuri ar fi în situația neonorării obligațiilor asumate față de beneficiari și a celor asumate prin contractele de credit încheiate.

Față de cele expuse, tribunalul a apreciat că reclamanta nu a făcut dovada cerințelor prevăzute de art.15 pct.1 coroborat cu art.14 din Legea nr.554/2004, motiv pentru care urmează a dispune respingerea cererii ca nefondată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta S.C. I. S.R.L., reprezentată prin administrator, solicitând admiterea acestuia, modificarea în parte a sentinței civile nr. 1282/2008 în sensul admiterii cererii de suspendarea executării deciziei de impunere nr. 1031/29.11.2007 până la solutionarea prin hotărâre irevocabilă a acțiunii în contencios administrativ înregistrată într-un alt dosar aflat pe rolul Tribunalului Cluj.

În motivare, recurenta a arătat că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 304 pct. 9 și art. 312 din Codul de procedură civilă pentru admiterea recursului și modificarea hotărârii în sensul admiterii cererii de suspendare formulată de reclamanta recurenta.

Consideră recurenta că hotărârea pronunțată de instanța de fond este nelegală pentru următoarele motive:

Instanța de fond a făcut o greșită aplicare a prevederilor art. 15 din Legea nr. 554/2004 raportat la probele administrate.

Sunt nefondate considerentele cuprinse în hotărârea atacată potrivit cărora reclamanta nu a făcut dovada existenței unor îndoieli cu privire la legalitatea actului administrativ atacat.

Din examinarea argumentelor expuse în acțiunea în contencios administrativ aflată la dosarul cauzei instanța de fond avea posibilitatea să constate că există îndoieli puternice cu privire la legalitatea deciziei de impunere nr. 1031/2007.

Drept urmare instanța de fond putea să rețină existența motivelor temeinice pentru admiterea cererii de suspendare în condițiile în care reclamanta a făcut un efort financiar substanțial, achitând o cauciune de 15%, în cuantum de 57.678 lei sens în care s-a depus dovada la dosar și s-a prezentat spre vedere originalul actului.

Reclamanta a făcut dovada îndeplinirii celei de a doua condiții pentru admiterea cererii de suspendare, respectiv pentru prevenirea unei pagube iminente, argumentând și în ce constă prejudiciul material, viitor și previzibil.

Indisponibilizarea sumelor aflate în conturile deschise de reclamantă la Trezoreria Operativă a Municipiului Dej și la unitățile bancare și actele de executare cu privire la bunurile societății s-au efectuat după ce reclamanta a depus contestație împotriva deciziei de impunere nr. 1031/2007.

Măsurile dispuse de organele de executare fiscală aduc grave prejudicii S.C. I. S.R.L. care este în imposibilitate să-și onoreze obligațiile față de furnizorii de materii prime și utilități, față de salariați și bugetul consolidat al statului pentru obligațiile curente.

Imposibilitatea aprovizionării și a desfășurării activității determină neonorarea obligațiilor asumate față de beneficiarii produselor realizate de reclamantă, cu care are încheiate contracte.

Reclamanta are încheiate contracte de credit cu unități bancare pentru credite necesare desfășurării activității.

Efectuarea actelor de executare silită - pentru sumele stabilite în decizia de impunere nr. 1031/2007 pune reclamanta în imposibilitate de a rambursa creditele, creând astfel perturbații și în sistemul bancar."

Indisponibilizarea sumelor aflate în conturile bancare prin înființarea popririlor, sechestrarea și apoi vânzarea mijloacelor de producție, a mijloacelor de transport, a utilajelor și dotărilor necesare desfășurării activității conduc la o pagubă iminentă, fiind evident că reclamanta recurenta nu poate să-și îndeplinească obligațiile de livrare a mărfurilor dacă i se vând mijloacele de producție și nici de plată a furnizorilor și salariaților dacă sumele de bani aflate în conturi sunt poprite.

Este cert că, prin poprirea sumelor nu se pot onora nici contractele de credit iar prin vânzarea capacității lor de producție nu se realizează producția și veniturile necesare rambursării creditelor și onorării celorlalte obligații asumate de reclamanta recurenta.

Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Cluj a formulat întâmpinare la recursul promovat de reclamanta S.C. I. S.R.L. Cluj solicitând respingerea recursului ca nefondat, menținerea sentinței civile nr. 1282/04.07.2008 ca legală și temeinică.

Analizând recursul declarat, Curtea reține următoarele:

Recursul este fondat și urmează a fi admis.

Prima instanță nu și-a motivat soluția de respingere a cererii de suspendare, neadresând în nici un fel argumentele expuse de reclamantă în sprijinul solicitării sale. Mai mult decât atât, tribunalul pare a fi respins cererea ca fiind introdusă împotriva unei persoane lipsită de calitate procesuală pasivă, după cum se specifică expres în dispozitiv, chiar dacă din considerente ar rezulta o altă situație.

Curtea remarcă că Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Cluj are calitate procesuală pasivă, chiar în actul atacat menționându-se că actul este încheiat de o componentă a acestei direcții.

În acord cu prevederile art. 15 din Legea nr. 554/2004, Curtea reține că în speță există un caz bine justificat, respectiv cererea reclamantei în litigiul de fond nu este vădit nefondată, așa cum rezultă dintr-o examinare *prima facie* a actului atacat.

În privința pagubei iminente pe care reclamanta tinde a o preveni prin cerere, Curtea reține că reclamanta a justificat și acest aspect, pe de o parte, în mod obiectiv în cuantumul ridicat al creanței fiscale, iar pe de altă parte, prin faptul că are o serie de obligații financiare curente (rate de credit, salarii, etc.) pe care nu le poate onora în lipsa disponibilităților bănești. Din această perspectivă trebuie reținut că perturbarea cash-flow-ului poate conduce la insolvabilitatea reclamantei.

Sub alt aspect, pârâta nu este prejudiciată printr-o întârziere a executării, deoarece penalității curg în continuare și servesc la eventuala sa dezdăunare.

Față de cele de mai sus, în baza art. 15 din Legea nr. 554/2004, Curtea va admite recursul și va modifica hotărârea atacată în sensul că va admite cererea formulată de reclamantă și va suspenda executarea Deciziei de impunere nr. 1031/29.11.2007 emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Cluj, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a acțiunii în contencios administrativ înregistrată pe rolul Tribunalului Cluj.

Ordonanță președințială. Condiții. Putere de lucru judecat

Solicitarea reclamantei privind rebransarea la sistemul de furnizare a gazelor naturale până la obținerea unui titlu executoriu de evacuare a sa de către un terț, proprietarul spațiului, nu poate fi apreciată drept o măsură vremelnică. Întrucât contractul de locațiune de care s-a prevalat reclamanta a ajuns la termen, iar ocuparea imobilului de către reclamantă precum și folosirea celorlalte utilități nu se mai justifică, nu se poate susține întemeiat că ne aflăm în prezența unor acte aparent abuzive (întreruperea furnizării utilităților) care pot fi înlăturate provizoriu până la soluționarea fondului litigiului dintre părți.

În procedura ordonanței președințiale, părțile au posibilități probatorii limitate de caracterul excepțional al acesteia și ca atare adoptarea unor măsuri care vizează o obligație de a face este admisibilă doar pentru ipoteza în care acestea ar duce la încetarea unor acte abuzive, instanța fiind chemată să cerceteze aparența dreptului, iar în speță, această aparență operează în favoarea pârâtei.

Puterea lucrului judecat este recunoscută doar hotărârilor judecătorești pronunțate de către instanțe asupra fondului unei cauze, iar ordonanța președințială nu are putere de lucru judecat față de procesul în fond, în curs de judecată sau angajat ulterior și nici față de o nouă ordonanță președințială. Și este așa deoarece recurgerea la calea ordonanței președințiale presupune analiza îndeplinirii unor condiții cumulative care se impun a fi analizate în mod distinct în raport de momentul la care s-a recurs la această procedură specială precum și în raport de aspectele noi invocate în susținerea urgenței în obținerea unei hotărâri vremelnice.

Decizia nr. 1610 din 27 august 2008

Prin ordonanța președințială nr. 85, pronunțată la data de 16.07.2008 de Tribunalul Comercial Cluj a fost admisă cererea formulată de reclamanta S.C. E. S.R.L. CLUJ-NAPOCA, împotriva pârâtei S.C. E.G.D. S.A. ROMANIA - SUCURSALA CLUJ , și a fost obligată pârâta să procedeze la rebransarea reclamantei la sistemul de furnizare a gazelor naturale și la reluarea furnizării gazelor naturale la imobilul situat în Cluj-Napoca, str. C., jud. Cluj, până la soluționarea dosarului nr. 123/456/2008 al Tribunalului Comercial Cluj.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a constatat că reclamanta a deținut în baza unui contract de închiriere spațiul situat în Cluj - Napoca, str. C. și continuă să folosească respectivul spațiu, în ciuda faptului că termenul contractual s-a împlinit la 30 iunie 2008.

Instanța a mai constatat că ocuparea spațiului se face, potrivit susținerilor reclamantei, în virtutea unui drept de retenție, ce reprezintă contravaloarea reparațiilor și îmbunătățirilor aduse imobilului dar și contravaloarea chiriei plătite cu anticipație până în 2010 și deși nu este precizată data la care s-a procedat la întreruperea gazelor naturale, la dosarul cauzei au fost depuse mai multe fotografii din care rezultă că pârâta S.C. E.G.D. S.A. a procedat la sistarea furnizării utilităților la imobilul în litigiu.

S-a reținut, de asemenea, că celeritatea ce caracterizează raporturile comerciale este dublată în acest caz de urgența necesară în materie de ordonanță președințială, reclamanta desfășurând activități comerciale ce impun conectarea sa la sursa de gaz. În favoarea reclamantei există o aparență cu privire la dreptul de retenție asupra imobilului, astfel încât, condiția neprejudicării fondului apare și ea îndeplinită.

Vremelnicia este realizată, urmare a faptului că măsura rebransării se solicită a fi luată până la soluționarea dosarului având ca obiect evacuarea sa din spațiu.

Chiar dacă reclamanta nu a înțeles să facă dovada unor solicitări adresate furnizorului de gaze naturale, în sensul rebransării, având în vedere tocmai celeritatea anterior enunțată, tribunalul a apreciat că cererea poate fi admisă tocmai datorită aparenței dreptului de folosință asupra imobilului, aparență care subzistă în favoarea reclamantei.

Împotriva acestei ordonanțe a declarat recurs, în termenul legal, reclamanta E.G.D. S.A. Tg. Mureș solicitând admiterea recursului și casarea acesteia.

În motivarea recursului s-a invocat excepția puterii lucrului judecat, arătând că pe rolul Tribunalului Comercial Cluj s-a aflat dosarul cu nr. 345/456/2008 privind soluționarea cererii formulate de către reclamanta SC E. S.R.L. Cluj-Napoca împotriva pârâtei S.C. E.G.D. S.A. România - Sucursala Cluj, având ca obiect ordonanță președințială - obligarea pârâtei la furnizarea în continuare a gazelor naturale în imobilul situat în Cluj-Napoca, str.C. până la obținerea unui titlu executoriu de evacuare împotriva S.C. T. S.R.L.

În privința acestor aspecte, reclamanta a arătat că în cauza menționată s-a pronunțat sentința comercială nr. 82/CC/2008, pronunțată în ședința camerei de consiliu din data de 14.07.2008, fără citarea părților, prin care Tribunalul Comercial Cluj a respins cererea formulată de către reclamanta S.C. E. S.R.L. Cluj-Napoca, ca inadmisibilă.

De asemenea, reclamanta a precizat că societatea are denumirea E.G.D. S.A, cu sediul în Tg. Mureș, jud. Mureș, iar sucursala din localitatea Cluj-Napoca, are denumirea E.G.D.S.A. - Regiunea Nord Sucursala Cluj, nicidecum denumirea S.C. E.G.D. S.A. ROMANIA SUCURSALA CLUJ, denumirea pârâtei din cauza dosarului de față.

În final, reclamanta susține că singurul interes pentru care înaintează prezentul recurs este evitarea unor eventuale discuții și neplăceri ulterioare în cazul în care reclamantul împreună cu executorul judecătoresc s-ar putea prezenta la societate pentru eventuala punere în executare a ordonanței președințiale nr. 85/2008, iar aceste eventuale discuții și neplăceri ulterioare s-ar putea ivi având în vedere că unele denumiri ale societății, respectiv E.G.D. S.A sunt cuprinse și în denumirea pârâtei din prezenta cauză, având totodată și același sedii.

Analizând recursul declarat de către recurenta E.G.D. S.A. Tg. Mureș prin prisma dispozițiilor legale și a dispozițiilor art.304 și 304¹C.pr.civ., Curtea l-a apreciat ca fiind fondat pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 581 C.pr.civ., instanța va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-a ivi cu prilejul unei executări; se poate constata, așadar că admiterea unei cereri de ordonanțe președințiale grefată pe dispozițiile art. 581 C.pr.civ. presupune întrunirea cumulativă a tuturor condițiilor enunțate anterior: urgența, vremelnicia și neprejudicarea fondului litigiului dintre părți.

În speță, aceste condiții cumulative nu sunt îndeplinite. Astfel, solicitarea reclamantei privind rebranșarea la sistemul de furnizare a gazelor naturale până la obținerea unui titlu executoriu de evacuare de către un terț, SC T. SRL – proprietarul spațiului nu poate fi apreciată drept o măsură vremelnică; mai mult, reclamanta s-a prevalat de existența unui contract de locațiune asupra imobilului pentru a justifica aparența dreptului său precum și caracterul abuziv al activității desfășurate de pârâtă. Se poate constata, însă, că acest contract a ajuns la termen iar ocuparea imobilului de către reclamantă precum și folosirea celorlalte utilități nu se mai justifică prin adoptarea unor măsuri speciale pe calea ordonanței președințiale astfel că nu se poate susține întemeiat că ne aflăm în prezența unor acte aparent abuzive care pot fi înlăturate provizoriu până la soluționarea fondului litigiului dintre părți.

Este cunoscut, de altfel, faptul că în procedura ordonanței președințiale, părțile au posibilități probatorii limitate de caracterul excepțional al acesteia și ca atare adoptarea unor măsuri care vizează o obligație de a face este admisibilă doar pentru ipoteza în care acestea ar duce la încetarea unor acte abuzive, instanța fiind chemată să cerceteze aparența dreptului, iar în speță, această aparență operează în favoarea pârâtei.

Cât privește excepția puterii lucrului judecat, Curtea a apreciat-o ca fiind nefondată pentru următoarele considerente.

Potrivit art.1201 C.civ. este lucru judecat atunci când a doua cerere are același obiect, este întemeiată pe aceeași cauză și este între aceleași părți, făcute de ele și în contra lor în aceeași calitate.

Este de principiu că puterea lucrului judecat este recunoscută doar hotărârilor judecătorești pronunțate de către instanțe asupra fondului unei cauze, cunoscut fiind că ordonanța președințială nu are putere de lucru judecat față de procesul în fond, în curs de judecată sau angajat ulterior și nici față de o nouă ordonanță președințială. Și este așa deoarece recurgerea la calea ordonanței președințiale presupune analiza îndeplinirii unor condiții cumulative care se impun a fi analizate în mod distinct în raport de momentul la care s-a recurs la această procedură specială precum și în raport de aspectele noi invocate în susținerea urgenței în obținerea unei hotărâri vremelnice.

În speță nu se poate susține cu temei existența puterii lucrului judecat a sentinței comerciale nr.82/2008 a Tribunalului Comercial Cluj în condițiile în care prin această hotărâre nu a antamat fondul cererii de ordonanță, nepronunțându-se asupra temeiniciei sau a legalității cererii ci doar asupra unor aspecte de ordin procedural care vizează exclusiv admisibilitatea cererii, orice susținere contrară fiind nefondată.

Pentru toate aceste considerente, Curtea va aprecia recursul declarat de pârâtă ca fiind fondat iar în temeiul art.312 alin.1 C.pr.civ. îl va admite, va modifica hotărârea atacată și va respinge cererea de ordonanță președințială formulată de reclamantă. (Judecător Sărăcuț Mihaela)

Ordonanță președințială. Vremelnicia măsurii dispuse. Neprejudicarea fondului

Codul fiscal, art. 214¹-214³
C.pr.civ., art. 581

Nu este îndeplinită condiția caracterului temporar al măsurii solicitate pe calea cererii de ordonanță președințială atunci când reglementarea legală a activităților presupuse de măsura solicitată nu permite în situația dată decât acțiuni care au caracter definitiv.

Apreciind ca întemeiate afirmațiile reclamantei cu privire la nelegalitatea taxei speciale, prima instanță s-a antepronunțat cu privire la fondul acțiunii ce face obiectul dosarului în care se judecă fondul litigiului, ori prin soluționarea unei cereri de ordonanță președințială instanța nu poate prejudicia soluția ce urmează a se da pe fondul acțiunii, fapt care determină modificarea hotărârii atacate ca fiind dată cu aplicarea greșită a legii.

Decizia nr. 1602 din 20 august 2008

Prin sentința civilă nr.394 din 6 iunie 2008 pronunțată de Tribunalul Bistrița--Năsăud, s-a admis cererea de ordonanță președințială formulată de recurenta **S.C. T. SA Bistrița** în contradictoriu cu pârâții Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor Bistrița-Năsăud și Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud și în consecință s-a dispus înmatricularea temporară autobuzelor proprietatea reclamantei marca: Mercedes Benz-tipul 0520 cu nr de identificarea WEB 666 20013090092, seria carte identitate F 633513; Mercedes Benz-tipul 0520 cu nr de identificarea WEB 666 20013090094, seria carte identitate F 633506; Mercedes Benz-tipul 0520 cu nr de identificarea WEB 666 20013090125, seria carte identitate F 633505; Mercedes Benz-tipul 0520 cu nr de identificarea WEB 666 20013090126, seria carte identitate F 633504; Mercedes Benz-tipul 0520 cu nr de identificarea WEB 666 20013090119, seria carte identitate F 488815; Mercedes Benz-tipul 666.20/0 520 cu nr de identificarea WEB 666 20013090117, seria carte identitate G 285399; Mercedes Benz-tipul 0520 cu nr de identificarea WEB 666 20013090128, seria carte identitate F 285353; Mercedes Benz-tipul 666.20/0 520 cu nr de identificarea WEB 666

20013090121, seria carte identitate G 285400; fără plata taxei speciale până la soluționarea irevocabilă a acțiunii de înmatriculare definitivă ce face obiectul dosarului nr.1419/112/2008 a Tribunalului Bistrița-Năsăud.

Pentru a pronunța această soluție instanța a reținut că reclamantul a achiziționat în cursul anului 2007 autobuzele cu datele de identificare sus menționate din Germania.

Întrucât prin dispozițiile art.214¹ Cod fiscal se prevede o taxă specială de primă înmatriculare pentru autoturisme, ce se plătește cu ocazia primei înmatriculări în România (conform art.214² Cod fiscal) și cum în baza prevederilor art.7 alin.1 lit.i din Ordinul MIRA nr.1501/2006 pârâta de ordinul 1, autoritatea competentă, a refuzat înmatricularea autovehiculelor fără plata acestei taxe speciale de primă înmatriculare, reclamanta a înaintat o acțiune pe dreptul comun ce face obiectul dosarului nr.1419/112/2008 solicitând totodată pe această cale înmatricularea provizorie.

Instanța a apreciat ca fiind întrunite în cauză dispozițiile art.581 (1) C.p.c. respectiv întrunirea cumulativă a celor trei condiții : urgența (impusă de păstrarea unui drept), prevenirea unei pagube iminente, neprejudicierea fondului și vremelnicia măsurii ordonate.

În considerentele sentinței s-a reținut că instanța urmează să se pronunțe pe fond în dosarul nr.1419/112/2008 dacă taxă specială auto este legală în raport și de prevederile din legislația Comunității Europene dar până la judecata pe fond reclamantul trebuie să se bucure de toate atributele dreptului comunitar în condițiile art.480 Cod Civil ca atare cererea de ordonanță președințială este admisibilă și posibilă înmatricularea temporară ca operațiune ce este prev. de OG nr.195/2002 republicată privind circulația pe drumurile publice (art.6 pct.16/3, art.13) și de Ordinul MIRA nr.1501/2006 (art.6 alin.2).

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs atât , Instituția prefectului jud. Bistrița-Năsăud – Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor Bistrița-Năsăud cât și Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud ambele solicitând modificarea hotărârii primei instanțe în sensul respingerii cererii de ordonanță președințială, în drept recursurile fiind întemeiate pe prevederile art.304 pct.9 C.pr.civ.

Recurenta Instituția Prefectului Județului Bistrița-Năsăud apreciază că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile art.581 C.pr.civ. privind urgența (impusă de păstrarea unui drept, prevenirea unei pagube iminente) neprejudicierea fondului și vremelnicia măsurii ordonate de instanță.

Referitor la prima condiție apreciază că nu este îndeplinită, motivat de faptul că dreptul de proprietate asupra autovehiculului există și se păstrează chiar dacă autovehiculele nu sunt înmatriculate.

Referitor la prejudicierea fondului invocată de reclamantă recurenta arată că în cazul soluționării favorabile a acțiunii de înmatriculare definitivă ce face obiectul dosarului nr.2580/190/2008 aceasta are posibilitatea de a solicitat restituirea acestor taxe ca atare nu se poate susține că ar suferi o pagubă iminentă fiind însă evident că prin soluția pronunțată instanța s-a antepronunțat cu privire la o acțiune a cărei judecare este în curs de desfășurare.

De asemenea recurenta apreciază ca nefiind incidente în cauză prevederile O.G. nr.195/2002 republicată privind circulația pe drumurile publice act normativ reținut de instanță în considerentele ordonanței atacate întrucât acest text reglementează altă ipoteză, în speță serviciul înmatriculări fiind în imposibilitate de a pune în aplicare sentința pronunțată, deoarece pentru a se realiza înmatricularea temporară prev. la art.6 alin.2 trebuie cunoscută data până la care se face această înmatriculare care de altfel este inscripționată pe plăcuțele de înmatriculare aferente. Or, această dată nu este cunoscută, instanța dispunând înmatricularea temporară până la soluționarea irevocabilă a acțiunii privind înmatricularea definitivă, deci este o dată incertă.

Prin recursul formulat DGFP Bistrița-Năsăud a înțeles să invoce excepția lipsei calității procesual pasive în considerarea faptului că obligația de înmatriculare revine Instituției Prefectului – Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor Bistrița-Năsăud iar prin celelalte motive de recurs invocă neindeplinirea în cauză a cerințelor art.581 C.pr.civ. apreciind totodată ca nefiind incidente în cauză prev. art.6 pct.161³ și art.13 din OUG nr.195/2002 privitoare la înmatricularea provizorie și care au fost reținute de prima instanță în considerentele hotărârii.

Analizând recursurile prin prisma motivelor formulate Curtea apreciază că acestea sunt fondate, recursurile urmând a fi admise pentru următoarele considerente:

Referitor la excepția calității procesuale active invocată de recurenta pârâtă de rândul 2 DGFP Bistrița-Năsăud instanța urmează a o respinge întrucât chiar dacă obligația de înmatriculare revine pârâtei de rândul 1 Instituția Prefectului - Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor Bistrița-Năsăud taxa de primă înmatriculare ce face obiectul litigiului se virează în contul DGFP ca atare nu se poate susține că această pârâtă nu ar avea calitate procesuală.

Potrivit prevederilor art.581 C.pr.civ. „instanța va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări”.

Din analiza textului sus menționat prin prisma motivelor de fapt care au generat prezentul litigiu se constată ca nefiind îndeplinite cel puțin două condiții minime de admisibilitate: urgența și neprejudicierea fondului litigiului dintre părți.

Reclamanta nu a prezentat dovezi ale vreunei eventuale pagube iminente și care nu s-ar putea repara datorită faptului că nu-și poate folosi autobuzele fără a fi înmatriculate pe procedura comună.

Pe de altă parte nu se poate susține că este împiedicată a-și exercita dreptul de proprietate asupra celor 8 autobuze întrucât în situația soluționării favorabile a acțiunii de înmatriculare definitive reclamanta are posibilitatea de a solicita restituirea taxei de primă înmatriculare.

Condițiile impuse de textul art.581 alin.(1) C.pr.civ.nu sunt îndeplinite nici sub aspectul vremelniciei măsurii dispuse întrucât în condițiile Regulamentului specific aplicabil în speță respectiv OUG nr.195/2002 și art.2 alin.2 din Ordinul MIRA nr.1501/2006 înmatricularea temporară este posibilă doar în două cazuri : în cazul vehiculelor de proveniență străină care beneficiază de regim vamal de admitere temporară sau pentru vehiculele destinate exportului, nici unul dintre aceste cazuri nefiind aplicabil reclamantei, în situația sa măsura înmatriculării putând avea doar un caracter definitiv.

Totodată, Curtea apreciază că prin soluția pronunțată, prima instanță apreciind ca întemeiate afirmațiile cu privire la nelegalitatea taxei speciale s-a antepronunțat cu privire la fondul acțiunii ce face obiectul dosarului nr.2580/190/2008 ori prin soluționarea unei cereri de ordonanță președințială instanța nu poate prejudicia soluția ce urmează a se da pe fondul acțiunii.

Pentru toate aceste considerente, apreciind ca fiind prezent motivul de casare prevăzut, de art.304 pct.9 C.p.c în sensul că hotărârea a fost dată cu aplicarea greșită a prevederilor art.581 C.p.c. raportat la art.312 alin.(1)-(3) Cod pr.civilă Curtea urmează a admite recursurile , a modifica sentința civilă nr.394 din 6 iunie 2008 pronunțată de Tribunalul Bistrița-Năsăud în sensul respingerii cererii de ordonanță președințială privind înmatricularea provizorie a celor opt autobuze. (Judecător Rodica Filip)

Discriminare. Polițiști. Sporuri. Limitele competenței instanței de judecată raportat la prevederile O.G. nr. 137/2000

Constituția României, art. 1 alin.(4), art. 61 și art. 115
O.G. nr. 137/2000, art. 27

Sunt neconstituționale dispozițiile O.G. nr. 137/2000 în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența de a desființa norme juridice instituite prin lege și de a crea în locul acestora alte norme sau a le substitui cu norme cuprinse în alte acte normative, întrucât încalcă principiul separațiilor puterilor în stat consacrat în art. 1 alin. 4 din Constituție precum și a prevederilor art. 61 alin. 1 în conformitate cu care Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării și prin delegare legislativă în condițiile art. 115, Guvernul care au competența de a institui, modifica și abroga norme juridice de aplicare generală.

Instanțele au misiunea generală de a realiza justiția, adică de a soluționa, aplicând legea, litigiile dintre subiectele de drept cu privire la existența, întinderea și exercitarea drepturilor lor subiective.

Decizia nr. 1721 din 8 septembrie 2008

Prin sentința civilă nr. 931 din data de 18 aprilie 2008 pronunțată de Tribunalul Sălaj a fost admisă acțiunea reclamanților B.G.M., C.F., ș.a. și obligați pârâții Ministerul Internelor și Reformei Administrative și Inspectoratul de Poliție Județean Sălaj la plata către reclamanți a diferenței de 10% dintre contravaloarea sporului pentru condiții de pericol deosebit și sumele efectiv achitate pentru perioada februarie 2004 - decembrie 2004, în formă brută astfel: B.G.M. - 2.107 lei; C.F. - 1.082 lei etc., sume ce vor fi actualizate cu rata inflației aferente perioadei scadentei acestor drepturi și până la plata efectivă.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut următoarele:

Reclamanții sunt ofițeri de poliție angajați sau fost angajați ai Inspectoratului de Poliție Sălaj.

Conform art. 21 din Ordonanța nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, polițiștii care execută, conduc, coordonează sau contribuie la realizarea misiunilor operative de protecție a demnitarilor, a acțiunilor de gardare, protecție și control antiterorist, supraveghere operativă, a procedurilor speciale și activităților de pază, supraveghere, escortare, reeducare, integrare și asistență medicală pentru persoanele arestate preventiv sau condamnate cu pedepse privative de libertate ori care au solicitat sau au dobândit o formă de protecție cu un grad ridicat de risc ori în condiții de pericol deosebit beneficiază de un spor de până la 30% din salariul de bază.

Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că, unitățile, categoriile de personal și cuantumul sporului se stabilesc prin ordin al ministrului de interne.

Reclamanții au beneficiat de acest spor, însă în cuantum redus cu 10% pentru perioada februarie 2004 – decembrie 2004 și numai ei ca ofițerii de poliție, pentru celelalte categorii de angajați ai ministerului (agenți de poliție și personal contractual) sporul existând în continuare în procent de 30% (Ordinul nr. 139/2004 a Ministerului Administrației și Internelor).

Potrivit art. 2 alin. (1) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, se prevede că: „*prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică, necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu, care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și libertăților fundamentale sau a*

drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

De asemenea, potrivit art. 4 coroborat cu art. 16 din Constituția României, cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, iar „*România este patria comună și indivizibilă a tuturor cetățenilor săi, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență politică, de avere sau orice origine socială*”.

Art. 20 prevede faptul că „*Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și celelalte tratate la care România este parte*”.

Protocolul adițional nr. 12 la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, adoptat la Roma la data de 04.11.2000 arată la art. 1 pct. 1, sub denumirea „Interzicerea generală a discriminării, faptul că exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație, iar la pct. 2 se arată că nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică pe baza oricăruia dintre motivele menționate în paragraful 1.

Art. 11 din Constituția României stabilește, cu valoare de principiu, obligația statului român de a îndeplini întocmai și cu bună-credință îndatoririle ce-i revin din tratatele la care este parte, precum și faptul că tratatele ratificate de Parlament fac parte din dreptul intern. Textul constituțional enunțat face aplicarea unuia dintre principiile încrederii între statele comunității internaționale – *pacta sunt servanda* – și exprimă în același timp, corelația dintre dreptul internațional și cel intern, prin integrarea normelor dreptului internațional în sistemul dreptului național.

Având în vedere că acest spor a fost diminuat numai în ceea ce-i privește pe ofițerii de poliție este clar că se află într-o situație de discriminare prin reducerea cu 10% a sporului pentru condiții de pericol deosebit numai pentru ofițerii de poliție.

Potrivit art. 5 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 – Codul Muncii – în cadrul relațiilor de muncă funcționează principiul egalității de tratament față de toți salariații și angajatorii, iar conform alin. (2), (3) și (4) din același text de lege este interzisă orice discriminare, directă sau indirectă, respectiv acte și fapte de excludere, deosebire, restricție sau preferință, care au ca scop sau efect neacordarea, restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării drepturilor prevăzute în legislația muncii. Ori, unul dintre drepturile principale ale angajaților, corelative obligației angajatorilor, este salariul, care, potrivit art. 154 alin. (1) din Legea nr. 53/2003, reprezintă contraprestația muncii depuse de salariat. Conform art. 155 alin. (1) din aceeași lege, salariul cuprinde salariul de bază, indemnizațiile, sporurile, precum și orice alte adaosuri.

Ordinul nr. 139/09.02.2004, Anexa 1 D, Nota nr. 1 constituie un act de excludere a unei categorii socio-profesionale, cea a ofițerilor de poliție, cu efectul neacordării unor drepturi prevăzute de lege, respectiv a drepturilor salariale integrale, operând ca o restrângere a exercițiului unor drepturi, fără ca aceasta să fie justificată de motivele prevăzute de art. 53 alin. (1) din Constituție, și anume: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și libertăților cetățenilor, desfășurarea instrucției penale, prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav. Art. 53 alin. (2) din Constituție prevede că restrângerea poate fi dispusă într-o societate democratică numai dacă este necesară, măsura trebuind să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere dreptului libertății.

În aceste condiții, instanța a admis acțiunii reclamanților și a obligat pârâții la plata către reclamanți a diferenței de 10% dintre contravaloarea sporului pentru condiții de pericol deosebit și sumele efectiv achitate pentru perioada februarie 2004 – decembrie 2004, sume ce vor fi actualizate cu rata inflației aferente perioadei scadenței acestor drepturi și până la plata efectivă.

În ceea ce privește excepția privind prescripția dreptului la acțiune, având în vedere că drepturile se referă la perioada februarie 2004 – decembrie 2004, această excepție nu a fost admisă, cursul ei întrerupându-se prin acordarea în continuare a acestor drepturi.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs, în termen legal, pârâțul Ministerul Internelor și Reformei Administrative, solicitând admiterea lui, casarea sentinței atacate, iar în rejudecare, să fie respinsă acțiunea reclamanților ca nefondată.

Dezvoltându-și motivele de recurs, bazate pe dispozițiile art. 304¹ C.pr.civ., pârâțul-recurent a susținut, în esență, că hotărârea primei instanței este nelegală și netemeinică întrucât nu a ținut seama de excepțiile invocate referitoare la prescripția dreptului la acțiune și a lipsei calității sale procesuale pasive, iar pe fond, în mod greșit au fost interpretate dispozițiile art. 21 din O.G. nr. 38/2003, deoarece acest act normativ prevede că sporul pentru condiții de pericol deosebit este de până la 30 %, iar unitățile, categoriile de personal și cuantumul sporului se stabilesc prin ordin al ministrului, așa cum se menționează la alin. 2 al aceluiași articol.

Interpretarea acestor dispoziții legale determină concluzia că sporul pentru pericol deosebit se acordă doar polițiștilor care desfășoară activități specifice, strict enumerate în dispozițiile art. 21 din O.G. nr. 38/2003, iar reclamanții nu au făcut dovada că îndeplineau condițiile legale de acordare a sporului pentru pericol deosebit.

Mai mult, pentru anul 2004, prin O.G. nr. 8/2004 au fost stabilite plafoanele maxime pentru diferitele categorii de polițiști, iar în baza textului legal citat din O.G. nr. 38/2003, plafoanele maxime s-au diminuat cu 10 % în cazul ofițerilor prin Anexa 1 D a Ordinului nr. 132/2004, iar instanța nu putea să acorde alte plafoane, deoarece nu s-au diminuat sporurile efective acordate fiecărui polițist.

Reclamanții-intimați nu au formulat întâmpinare.

Recursul declarat în cauză este întemeiat însă pentru motivele ce urmează a fi expuse.

Într-adevăr, dispozițiile art. 21 alin. 1 din O.G. nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor prevăd că *„Polițiști care execută, conduc, coordonează sau contribuie la realizarea misiunilor operative de protecție a demnitarilor, a acțiunilor de gardare, protecție și control antiterorist, supraveghere operativă, a procedurilor speciale și a activităților de pază, supraveghere, escortare, reeducare, integrare și asistență medicală pentru persoanele arestate preventiv sau condamnate cu pedepse privative de libertate ori care au solicitat sau au dobândit o formă de protecție în România, culegere, prelucrare, verificare și valorificare a informațiilor, investigații, acțiuni și intervenție cu un grad ridicat de risc ori în condiții de pericol deosebit beneficiază de un spor de până la 30 % din salariul de bază.”*

Numai că, alin. 2 al aceluiași articol impune că *„Unitățile, categoriile de personal și cuantumul sporului se stabilesc prin ordin al ministrului de interne.”*

Așadar, interpretarea acestor dispoziții legale conduce la concluzia că sporul pentru pericol deosebit se acordă numai polițiștilor ce desfășoară acțiuni specifice strict determinate de lege și acesta nu este stabilit la un plafon maxim de 30 %, ci exprimarea legiuitorului este în sensul „de până la 30 %” îndrituind pe ministrul internelor să stabilească plafoanele.

Justificarea acordării plafonului la limita maximă pentru toți polițiștii s-a făcut de către prima instanță pe baza interpretării dispozițiilor legale din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de sancționare.

Or, aceste dispoziții au fost declarate neconstituționale prin decizia nr. 818 din 3 iulie 2008 a Curții Constituționale publicată în Monitorul Oficial nr. 537 din 16 iulie 2008.

Prin această decizie s-a constatat că prevederile art. 1 alin. 2 (3) și art. 27 alin. (1) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege considerând că sunt discriminatorii și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

De altfel, în considerentele deciziei citate, Curtea a arătat că actul normativ criticat nu contravine principiului egalității cetățenilor în fața legii prevăzut de art. 16 din Constituție și nici principiului accesului liber la justiție prevăzut de art. 21 din Constituție întrucât, pe de o parte, se aplică tuturor persoanelor prevăzute de ipoteza normei legale, fără privilegii sau discriminări, iar pe de altă parte, nu îngrădește dreptul persoanelor interesate de a se adresa justiției, însă tratamentul egal se impune doar pentru cetățenii aflați în situații identice.

Luând în considerare și dispozițiile art. 27 alin. 1 din ordonanță prin care se instituie dreptul persoanei care se consideră discriminată de a cere instanței de judecată, între altele, restabilirea situației anterioare și anularea situației create prin discriminare, deci și a prevederilor cu caracter discriminatoriu, instanța de judecată poate să înțeleagă că are competența să anuleze o dispoziție, prevedere legală pe care o consideră discriminatorie și pentru a stabili situație de echilibru între subiecte de drept să instituie ea însăși o normă juridică nediscriminatorie sau să aplice dispoziții prevăzute în acte normative aplicabile altor subiecte de drept, în raport cu care persoana care s-a adresat instanței se consideră discriminată.

Un asemenea înțeles al dispozițiilor ordonanței prin care s-a instituie instanțelor judecătorești competența de a desființa norme juridice instituite prin lege și de a crea în locul acestora alte norme sau a le substitui cu norme cuprinse în alte acte normative este neconstituțional, întrucât încalcă principiul separațiilor puterilor în stat consacrat în art. 1 alin. 4 din Constituție precum și a prevederilor art. 61 alin. 1 în conformitate cu care Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării și prin delegare legislativă în condițiile art. 115 Guvernul care au competența de a institui, modifica și abroga norme juridice de aplicare generală, pe când instanțele au misiunea generală de a realiza justiția, adică de a soluționa, aplicând legea, litigiile dintre subiectele de drept cu privire la existența, întinderea și exercitarea drepturilor lor subiective.

Potrivit art. 31 din Legea nr. 47/1992 republicată, deciziile Curții Constituționale din care se constată neconstituționalitatea dispozițiilor dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare sunt definitive și obligatorii.

În aceste condiții, justificarea în drept a soluției pronunțate de prima instanță pe discriminarea reclamanților în raport cu ceilalți polițiști nu mai subzistă, așa încât prezentul recurs urmează a fi admis, sentința atacată casată în întregime, iar în rejudecare, acțiunea reclamanților urmând a fi respinsă ținând cont și de dispozițiile art. 20 alin. 3 din Legea nr. 554/2004, în referire la dispozițiile art. 312 C.pr.civ. (Judecător Gheorghe Cotuțiu)

Funcționari publici în cadrul administrației județene. Drepturi salariale. Extinderea unor prevederi ale unor acte normative și la alte categorii de personal

Legea nr. 188/1999, Legea nr. 138/1999

În condițiile în care atât Legea nr. 138/1999 cât și Ordinul M.A.I. nr. 275/2002 se adresează unei categorii limitate de salariați, printr-o modificare adusă celui din urmă act administrativ nu poate fi extinsă sfera de adresabilitate a legii și funcționarilor publici din administrația locală.

În conformitate cu caracterul limitat, sub aspectul subiectului căruia i se adresează, al Legii nr. 138/1999, trimiterea dintr-un alt ordin al M.A.I. la personalul civil din administrația publică trebuie înțeleasă în sensul că și personalul civil al instituțiilor publice de apărare, ordine publică și siguranță națională, beneficiază de sporul de dispozitiv, dar numai cei din instituțiile pe care legiuitorul le-a avut în vedere la adoptarea Legii nr. 138/1999.

Nu se poate reține discriminarea în sensul O.G. nr. 137/2000 deoarece salarizarea diferită este determinată de condițiile de muncă diferite, de specificul muncii și de diferența dintre unitățile în care sunt încadrați funcționarii publici.

Decizia nr. 1769 din 11 septembrie 2008

Prin sentința civilă nr. 186 din 15 aprilie 2008 a Tribunalului Bistrița-Năsăud au fost respinse ca neîntemeiate excepțiile lipsei calității procesuale pasive și a lipsei procedurii prealabile invocate de pârâțul Consiliul Județean Bistrița-Năsăud.

S-a respins ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ, cu precizările ulterioare, formulată de reclamantul V.P. în contradictoriu cu pârâții **CONSILIUL JUDEȚEAN BISTRIȚA-NĂSĂUD ȘI PREȘEDINTELE CONSILIULUI JUDEȚEAN.**

Pentru a hotărî astfel, instanța a reținut următoarele:

Prin acțiunea înregistrată la acest tribunal sub numărul de mai sus, instanța de contencios administrativ, reclamantul V.P. , reprezentat prin Sindicatul Liber „ARDEALUL” Bistrița-Năsăud, prin avocat, a chemat în judecată pe pârâțul Consiliul Județean Bistrița-Năsăud, solicitând să fie obligat acest pârât la plata indemnizației de dispozitiv în cuantum de 25 % din salariul de bază începând cu luna decembrie 2004, în sumă actualizată cu indicele de inflație până la data plății efective, cu cheltuieli de judecată.

Reclamantul a arătat, în motivarea cererii, în esență, că are calitatea de funcționar public în cadrul Consiliului Județean Bistrița-Năsăud și în această calitate este îndreptățit să beneficieze de indemnizație de dispozitiv de 25 % din salariul de bază prevăzută de Legea nr. 138/1999 și stabilit pentru personalul civil din cadrul Ministerului Administrației și Internelor (M.A.I) prin Ordinul nr. 496/28.07.2003 /art. 9.2 și 31.1).

S-a susținut că prin acest ordin cu nr. 496/2003 al Ministrului Administrației și Internelor s-a uniformizat sistemul de acordare a drepturilor salariale pentru personalul ce își desfășoară activitatea sub autoritatea M.A.I, ca urmare a comasării celor două domenii, respectiv al administrației publice și al internelor.

S-a mai arătat în acțiune că Sindicatul liber „Ardealul” a solicitat pentru toți membrii săi acordarea indemnizației de dispozitiv dar angajatorul Consiliului județean a răspuns că ordinul nr. 496/2003 al M.A.I. nu se aplică autorităților și instituțiilor din administrația publică locală.

La cererea Consiliului județean reclamantul a chemat în judecată , în calitate de pârât și pe președintele Consiliului județean ca ordonator principal de credite, pentru ca hotărârea ce se va da în cauză să-i fie opozabilă.

Președintele Consiliului județean a formulat o întâmpinare prin care, în principal, a solicitat respingerea cererii prin invocarea excepțiilor de procedură, raportat la prevederile art. 1 (l) , art.2 (l), lit.a,c,e și o , art.7 , art.8, art.10 și art.11 din Legea nr. 544/2000 privind contenciosul administrativ, în sensul că reclamantul nu a fost vătămat într-un drept sau interes legitim, pretențiile solicitate nu sunt prevăzute într-un act normativ cu caracter obligatoriu pentru autoritatea administrației publice județene iar drepturile salariale pentru funcționarii publici, reglementate de OG nr. 6/2007 (și care nu prevăd spor de dispozitiv), au fost stabilite prin Dispoziția Președintelui Consiliului Județean Bistrița-Năsăud nr. 167/10.10.2007 care nu a fost contestată în instanță.

Prin întâmpinare și prin scriptul intitulat „Concluzii scrise” s-au invocat : excepția necompetenței materiale a instanței de contencios administrativ, excepția lipsei plângerii prealabile și excepția lipsei calității procesuale, însă nu a mai fost susținută prima excepție.

Cu privire la celelalte două excepții, examinate prin prisma prevederilor art. 137 C.pr.civ, tribunalul a apreciat că sunt neîntemeiate și au fost respinse ca atare întrucât Consiliul județean are calitate procesuală pasivă, fiind chemat în judecată în calitate de angajator, de către un angajat al său (funcționar public), iar în prezenta cauză, potrivit dispozițiilor art. 7 (5) din L.554/2004 republicată, nu se cere introducerea plângerii prealabile.

Pe fond, tribunalul a constatat că pretențiile formulate prin acțiune sunt neîntemeiate, astfel că acțiunea a fost respinsă ca atare, pentru următoarele considerente :

Prin Ordinul M.A.I. nr. 496/28.07.2003 au fost aduse modificări și completări la Anexa nr. 1 la Ordinul nr. 275/2002, cu modificările și completările ulterioare, prin care au fost aprobate „Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor legii la salarizarea personalului militar din instituțiile publice de apărare națională , ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din **aceste instituții**.

Indemnizația de dispozitiv prevăzută la punctul 9.2 din Ordinul M.A.I. nr. 275/2002, cu modificările și completările ulterioare, prevederi introduse de Ordinul M.A.I. nr. 696/28.07.2003 (conform cărora indemnizația de dispozitiv se acordă și personalului civil ce-și desfășoară activitatea în domeniul administrației publice) este întemeiată pe dispozițiile art.13 din Legea nr. 138/1999, (potrivit cărora cadrele militare în activitate, militarii angajați pe bază de contract și salariații civili beneficiază de o indemnizație de dispozitiv lunară de 25 % din solda de funcție, solda de grad , solda de merit, indemnizația de comandă și gradații, respectiv din salariul de bază) precum și pe dispozițiile art.17 alin.2 din OUG nr. 63/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 604/2003, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare la data emiterii ordinului (potrivit cărora personalul MIRA beneficiază de drepturile dobândite anterior, conform legislației, precum și, în limita bugetului aprobat, de indemnizații și sporuri specifice instituțiilor din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională).

Personalul civil din MIRA ce-și desfășoară activitatea în domeniul administrației publice și care beneficiază de indemnizație de dispozitiv potrivit pct.9.2 din Ordinul MAI nr. 275/2002, cu modificările și completările ulterioare și personalul oricăror alte structuri ale administrației publice centrale/locale, care nu se află în structura organizatorică a Ministerului Internelor și Reformei Administrative sunt două categorii de personal distincte, nefiind relevant faptul că ambele își desfășoară activitatea în domeniul administrației publice.

În concluzie, personalul din cadrul aparatului propriu de specialitate al autorităților administrației publice locale nu îi sunt aplicabile dispozițiile Ordinului M.A.I. nr. 275/2002, cu modificările și completările ulterioare, aceste dispoziții fiind aplicabile exclusiv angajaților MIRA.

De altfel, funcționarilor publici ce își desfășoară activitatea în cadrul autorităților publice le sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 188/1999 republicată, privind Statutul funcționarilor publici, și a altor acte normative speciale.

Astfel, prin art.31 din Legea nr.188/1999 republicată (art.29 în forma anterioară), se stabilește că pentru activitatea desfășurată , funcționarii publici beneficiază pe lângă salariu de prime și alte drepturi salariale, în condițiile legii, alin.2, prevăzându-se totodată, că salarizarea funcționarilor publicii se face în conformitate cu prevederile legii privind stabilirea sistemului unitar de salarizare pentru funcționari publici.

Pe de altă parte, prin OG nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, nu a fost prevăzută și indemnizația

de dispozitiv solicitată de reclamant, și această indemnizație nu a fost prevăzută nici printr-un act normativ anterior similar, respectiv OUG nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005.

Împotriva acestei hotărâri, a declarat recurs reclamantul V.P., solicitând admiterea acestuia și rejudecând cauza solicită admiterea acțiunii promovată de reclamant ca fiind întemeiată, obligarea pârâtei la plata indemnizației de dispozitiv în cuantum de 25% din salariul de bază începând cu luna decembrie 2004, actualizată cu indicele inflației de la data nașterii dreptului și până la data plății efective.

În dezvoltarea motivelor de recurs, reclamantul arată următoarele:

Urmare modificărilor de structură apărute la nivelul administrației publice generate de reorganizarea Guvernului în cursul lunii iulie a anului 2003, prin Ordinul Ministrului Administrației și Internelor nr. 496/28 iulie 2003, se uniformizează sistemul de acordare a veniturilor salariale personalului care își desfășoară activitatea sub autoritatea acestui minister, prin comasarea celor două domenii - cel al internelor cu cel al administrației publice.

Dreptul personalului din administrația publică care beneficiază de o indemnizație lunară de dispozitiv, în procent de 25 % din salariul de bază este reglementat de pct 9.2 și 31.1 din Ordinul Ministrului Administrației și Internelor nr. 496/2003, potrivit căruia „*Indemnizația de dispozitiv se acordă și personalului civil ce-și desfășoară activitatea în domeniul administrației publice*”.

Acest act normativ precizează că personalul civil MAI beneficiază de toate drepturile stabilite de lege, cu excepția celor din domeniul administrației publice care beneficiază doar de dreptul prevăzut la art. 13 din Legea nr. 138/1999.

Ministerul Administrației și Internelor monitorizează programele de restructurare și reforma în administrația publică locală și centrală, îndrumă autoritățile locale și aparatul propriu al acestora în aplicarea corectă și unitară a prevederilor legale și în baza dispozițiilor art. 14 lit. a pct. 1,4 și 8 din OUG nr. 63/2003 realizează programe de colaborare și cooperare cu autoritățile locale.

Prin acordarea sporului de dispozitiv tuturor categoriilor de funcționari publici - personal administrativ și contractual din administrația publică locală și nu numai se realizează principiul constituțional al egalității cetățenilor, precum și principiul egalității între cetățeni, prin excluderea privilegiilor și discriminărilor în exercitarea drepturilor economice, prevăzute în art. 1 alin 2 lit. e din OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

Intimatul Consiliul Județean Bistrița-Năsăud prin întâmpinarea depusă la dosar la data de 28 august 2008 solicită respingerea recursului cu menținerea hotărârii atacate ca fiind legală și temeinică.

Analizând recursul prin prisma motivelor invocate și a actelor atașate la dosar, Curtea de apel constată că este nefondat pentru următoarele considerente:

Cele două acte administrative respectiv Ordinul nr. 275/2002 și Ordinul nr. 496/2003 emise de către Ministerul Administrației și Internelor au fost date în considerarea dispozițiilor Legii nr. 138/1999, *privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții.*

Se poate constata, chiar din textul menționat anterior, că Legea nr. 138/1999 reglementează salarizarea a două categorii de personal, militar și civil, angajați în cadrul aceluiași instituții, respectiv instituții publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională.

Față de această prevedere expresă cuprinsă chiar în titlul legii, singura concluzie ce se poate desprinde este că doar categoriile de personal ce se încadrează în dispozițiile legii pot pretinde aplicarea drepturilor conferite de către aceasta.

Așa cum s-a arătat anterior de beneficiul Legii nr. 138/1999 se pot bucura doar personalul militar și cel civil angajat în instituțiile publice expres prevăzute, respectiv de apărare națională, ordine publică și siguranță națională.

Reclamantul este funcționar public angajat în aparatul propriu al unei unități administrativ teritoriale și nu în cadrul unei instituții publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională.

În privința Ordinului nr. 426 din 28 iulie 2003 emis de către Ministerul Internelor și Reformei Administrative indicat de către reclamant ca temei juridic al cererii de chemare în judecată, Curtea constată următoarele:

În conformitate cu art. 10 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, actele normative inclusiv ordinele și instrucțiunile emise de organele administrației publice centrale se publică în Monitorul Oficial al României partea I.

Nici Ordinul nr. 496/2003 și nici cel anterior, respectiv nr. 275/2002 nu au fost publicate în Monitorul Oficial, astfel încât, nu au puterea de lege ce le este conferită de faptul publicării.

Prin Ordinul nr. 496/2003 s-a extins în mod nejustificat sfera de aplicare a unei legi, act normativ de valoare superioară, adăugând astfel la lege. Atât Legea nr. 138/1999 cât și Ordinul nr. 275/2002 se adresează unei categorii limitate de salariați, astfel încât printr-o modificare adusă ultimului act administrativ nu poate fi extinsă sfera de adresabilitate a legii și funcționarilor publici din administrația locală.

În conformitate cu caracterul limitat, sub aspectul subiectului căruia i se adresează, al Legii nr. 138/1999, trimiterea din art. 9 pct. 2 al Ordinului nr. 496/2003 la personalul civil din administrația publică trebuie înțeleasă în sensul că și personalul civil al instituțiilor publice de apărare, ordine publică și siguranță națională, beneficiază de sporul de dispozitiv, dar numai cei din instituțiile pe care legiuitorul le-a avut în vedere la adoptarea Legii nr. 138/1999.

Nu se poate reține discriminarea în sensul O.G. nr. 137/2000 deoarece salarizarea diferită este determinată de condițiile de muncă diferite, de specificul muncii și de diferența dintre unitățile în care sunt încadrați funcționarii publici.

Față de cele menționate anterior în temeiul art. 304 pct. 9 C.pr.civ. se va respinge recursul formulat și se va păstra în întregime hotărârea atacată. (Judecător Lucia Brehar)

Recurs. Obligativitatea îndrumărilor date de instanța de control judiciar. Decizie pronunțată în cadrul recursului în interesul legii. Drept de deducere a TVA

Constituția României, art. 128

C.pr.civ., art. 315

În rejudecarea cauzei judecătorul fondului trebuie să adopte rezolvarea de drept stabilită de instanța de recurs, deoarece prin aceasta se conformează îndrumărilor obligatorii date de instanța de control judiciar în aceeași cauză și în limitele competenței stabilite de lege.

Prin dispozițiile art. 315 alin. 1 C.pr.civ. se dă eficiență art. 128 din Constituție, dat fiind că fără obligativitatea îndrumărilor date de către instanța de control judiciar judecătorilor fondului nu s-ar putea realiza finalitatea controlului, de asigurare a soluționării temeinice și legale a cauzelor.

Chiar dacă dezlegarea dată de instanța de recurs ar fi intrat în contradicție cu decizia pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recursul în interesul legii, instanța de trimitere era obligată să respecte hotărârea instanței de recurs, ca expresie a principiului imutabilității verificării jurisdicționale. Numai astfel se poate asigura securitatea juridică și se poate garanta stabilitatea raporturilor juridice.

Nu este posibilă repunerea în discuție a problemelor de drept dezlegate cu prilejul primului ciclu procesual.

Decizia nr. 1759 din 10 septembrie 2008

Prin sentința civilă nr. 1.889 din 21.09.2007, pronunțată de Tribunalul Cluj – Secția de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a fost respinsă acțiunea formulată de reclamanta S.C. S.M. S.A. DEJ, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Cluj, având ca obiect contencios fiscal.

Făcând aplicarea dispozițiilor art. 145 alin. 8 C. fiscal, prima instanță a constatat că exercitarea dreptului de deducere a T.V.A. se face pe baza facturilor fiscale, care cuprind informațiile obligatorii prevăzute la art. 155 alin. 8 C. fiscal, iar aceste informații se referă la toate elementele necesare pentru înscrierea în factura fiscală, respectiv seria, nr. facturii, data emiterii, numele, adresa, codul de identificare fiscală al celui care a emis factura, denumirea și cantitatea mărfurilor livrate, denumirea serviciilor prestate, cota T.V.A. și suma T.V.A. de plată pentru operațiunile taxabile.

Având în vedere aceste dispoziții legale, instanța de fond a constatat că facturile fiscale emise de reclamantă în perioada supusă controlului, enumerate în raportul de inspecție fiscală nu au cuprins toate datele prevăzute de art. 2 alin. 1 din O.M.F.P. nr. 693/2005, astfel că, deși operațiunile s-au derulat în realitate, fiind înregistrate în contabilitate și au fost plătite, dreptul de deducere a T.V.A.-ului pentru suma de 18.835 lei nu poate fi efectuat, întrucât facturile fiscale identificate de organul de control fiscal cuprind date de identificare eronate.

Pe de altă parte, a mai reținut instanța de fond, era necesară și completarea elementelor privind codul IBAN și banca, deoarece facturile menționate în actele de control au fost plătite prin bancă.

Având în vedere aceste aspecte și considerând că facturile nu au fost întocmite în modul prevăzut de lege pentru a putea exercita dreptul de deducere a T.V.A.-ului deductibil, în conformitate cu prevederile art. 188 C.pr.fisc. și art. 18 din Legea nr. 554/2004, tribunalul a respins acțiunea și a menținut actele administrativ-fiscale atacate.

Prin decizia civilă nr. 2351/2007 s-a admis recursul declarat de reclamanta SC S.M. SA Dej, împotriva sentinței civile nr. 1889/21.12.2007, a Tribunalului Cluj, care a fost casată, dispunându-se trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe.

Pentru a dispune în acest sens, Curtea a relevat următoarele:

Menționarea denumirii societății, alături de localitatea de sediu social, precum și a celorlalte elemente de identificare, permit stabilirea fără echivoc a identității cumpărătorului, adică a reclamantei. S-a relevat că pe raza unui județ nu pot exista mai multe societăți cu aceleași date de identificare, acesta fiind și rolul verificării disponibilității de firmă realizată de Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Cluj, în cazul unei înmatriculări a unei societăți comerciale noi.

Concluzia s-a întemeiat pe prevederile art. 30 și urm. din Legea nr. 26/1990, conform cărora pentru identificarea ei în activitatea comercială, societatea trebuie să aibă un nume, care poartă denumirea de firmă.

Firma trebuie precizată în mod obligatoriu în contractul de societate și trebuie să se conformeze dispozițiilor Legii nr. 26/1990, care reglementează conținutul acesteia, diferențiat după forma juridică a societății.

Fiind un element de identificare al societății, firma stabilită de către asociați trebuie să se deosebească de cele existente, precum și de cele folosite în sectorul public, iar verificarea îndeplinirii tuturor acestor condiții se realizează de către Oficiul Registrului Comerțului. Când acest organ constată că o firmă nouă este asemănătoare cu o alta, trebuie să ceară să se adauge o mențiune care să o deosebească de aceasta, iar dacă există posibilitatea de confuzie cu alte firme înregistrate, O.R.C. trebuie să refuze înscrierea firmei stabilite de asociați.

Prin coroborarea denumirii societății cu localitatea în care aceasta își are sediu și, mai mult, cu codul de identificare fiscală, se poate realiza, fără nici un impediment, identificarea corectă a beneficiarului facturii, fiind suficiente, în opinia Curții, indicarea acestor 3 elemente, chiar dacă sediul social este identificat numai prin localitate, fără a fi indicată strada și numărul unde s-a stabilit desfășurarea activității societății.

Nu a fost apreciat drept lipsit de importanță faptul că la rândul său, codul de identificare fiscală este unic pentru orice subiect de drept care devine titular de drepturi și obligații într-un raport juridic de drept fiscal, pentru fiecare persoană juridică el fiind diferit, așa cum rezultă din conținutul art. 69 și urm. din O.G. nr. 92/2003, în forma în vigoare la momentul derulării operațiunilor comerciale ale reclamantei, el acordându-se după și pe baza numărului de înregistrare în registrul comerțului, un alt atribut care are un caracter individual și unic pentru fiecare societate comercială.

Coroborând toate aceste elemente, Curtea a apreciat că, în măsura în care în facturile emise și care au făcut obiectul controlului sunt menționate corect denumirea, codul de identificare fiscală și sediul, chiar dacă, pentru acest din urmă atribut se menționează doar localitatea, ele sunt susceptibile de a servi drept temei al rambursării de T.V.A., așa cum a arătat și reclamanta.

Pentru a dispune astfel, s-a luat în considerare și faptul că toate aceste elemente sunt impuse, în opinia Curții, pentru a oferi posibilitatea verificării realității operațiunilor consemnate în facturile fiscale, punctul de pornire în acest sens fiind verificarea identității beneficiarului, această identificare putând fi făcută, fără nici un impediment, pe baza elementelor mai sus arătate.

Or, așa cum rezultă și din poziția exprimată pe parcursul judecării cauzei de către părțile, aceasta nu a contestat în nici un moment realitatea operațiunilor comerciale consemnate în documentele analizate, iar în condițiile în care unele dintre acestea îndeplinesc cerințele art. 155 alin. 8 din Legea nr. 571/2003, nu există nici un temei legal pentru a i se refuza reclamantei rambursarea de T.V.A.

De asemenea, s-a relevat că instanța de fond greșit a reținut că pentru exercitarea dreptului de deducere a T.V.A.-ului este necesară menționarea contului bancar și a băncii, elementele mai sus menționate fiind prevăzute în O.M.F. nr. 1.714/2005, dar nefiind enumerate în art. 155 alin. 8 Cod fiscal ca și condiție pentru exercitarea dreptului de deducere a T.V.A.-ului.

Pentru a aprecia astfel, Curtea a luat în calcul dispozițiile art. 1 alin. 1 și art. 5 alin. 1 și 4 din Legea nr. 571/2003, precum și cele ale art. 1 – 3, art. 196 din O.G. nr. 92/2003, în condițiile în care sediul materiei pentru rambursarea T.V.A. este art. 145 alin. 8 și art. 155 alin. 8 din Legea nr. 571/2003, care nu prevăd ca o condiție obligatorie inserarea contului bancar și a băncii.

Pe de altă parte, O.M.F. nr. 1.714/2005, care a fost emis pentru aplicarea dispozițiilor H.G. 831/1997, respectiv un act normativ anterior Legii nr. 571/2003 și O.G. nr. 92/2003, nu poate fi considerat ca relevant pentru a aprecia posibilitatea rambursării T.V.A., întrucât nu a

fost dat pentru a detalia modul de punere în practică al dispozițiilor art. 155 alin. 8 din Legea nr. 571/2003.

În consecință, s-a considerat că elementele referitoare la contul bancar și banca beneficiarului nu sunt obligatorii din perspectiva art. 155 alin. 8 din Legea nr. 571/2003, organele de control fiscal acordând prevalență principiului formalismului și ignorând dispozițiile mai sus arătate.

Din textul mai sus enunțat rezultă clar că exercitarea dreptului de deducere se face cu factura fiscală care cuprinde informațiile prevăzute la art. 155 alin. 8 Cod fiscal, respectiv numele, adresa și codul de identificare fiscală, după caz, al cumpărătorului de bunuri și servicii, informații ce sunt obligatorii.

Pentru toate aceste considerente recursul a fost admis cu consecința casării sentinței pronunțate și a trimiterii cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe, în condițiile în care instanța de fond a reținut greșit că nu sunt îndeplinite condițiile de exercitare a dreptului de deducere a T.V.A., pentru toate facturile depuse la dosarul de fond. S-a relevat că verificările ce se impun a fi făcute nu pot fi realizate în această etapă procesuală.

Curtea, s-a pronunțat așadar în recurs, rezolvând problema de drept din speță și pronunțându-se totodată asupra necesității de a se administra anumite probe, relevând că va fi obligatorie întocmirea unui raport de expertiză contabilă care să aprecieze prin prisma dezlegării în drept date asupra temeiniciei dispozițiilor de respingere a rambursării TVA pentru toate facturile fiscale deduse judecării.

Curtea a constatat că unele dintre acestea cuprind toate mențiunile la care s-a făcut trimitere mai sus, cu corectivele susținute de reclamantă și însușite de către această instanță, fiind necesară recalcularea sumelor a căror rambursare s-a solicitat, pe baza unor documente care îndeplinesc cerințele art. 155 alin. 8 din Legea nr. 571/2003, urmând a fi refăcută, în mod corespunzător, și situația accesoriilor.

Cauza a fost înregistrată sub un nou număr, pe rolul Tribunalului Cluj.

Prin sentința civilă nr. 705/2008 s-a respins acțiunea formulată de SC S.M. SA în contradictoriu cu Direcția Generală a Finanțelor Publice Cluj, având ca obiect contencios fiscal.

Pentru a dispune în acest sens, instanța de fond, în rejudecare, după casarea cu trimitere, a reținut că exercitarea dreptului de deducere a TVA se face cu facturile fiscale care cuprind elementele obligatorii prevăzute de art. 155 alin. 8 C.pr.fiscală.

S-a arătat că în acest sens s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, care în soluționarea unui recurs în interesul legii a stabilit că taxa pe valoarea adăugată nu poate fi dedusă în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării pentru care se solicită deducerea de TVA.

Tribunalul, în rejudecare, a arătat că prin decizia de casare Curtea de Apel a împărțit o altă opinie, susținând că elementele găsite lipsă de organele fiscale ar fi suficiente pentru identificarea operațiunilor derulate și a părților implicate.

Față de caracterul obligatoriu al deciziei prevăzut de art. 329 alin. 3 C.pr.civ. tribunalul a adoptat punctul de vedere al Înaltei Curte de Casație și Justiție și a respins ca nefondată acțiunea introductivă de instanță.

Împotriva acestei hotărâri judecătorești a declarat recurs reclamanta, solicitând reformarea hotărârii atacate, în sensul admiterii recursului, modificării în totalitate a sentinței civile nr. 705/2008, cu consecința anulării actelor atacate și obligarea Direcției Generale a Finanțelor Publice Cluj la plata sumelor neacceptate la rambursarea de TVA, precum și a penalităților calculate pentru neplata obligațiilor la termen față de bugetul de stat.

Recurenta a relevat că instanța de fond a rejudecat cauza interpretând și aplicând greșit decizia nr. 5/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, rezumându-se să ia act de conținutul

acestei hotărâri judecătorești pe care a considerat-o obligatorie, fără a intra într-o analiză atentă a acesteia și a raportului juridic litigios, ignorând dezlegările date în decizia nr. 2351/2007, pronunțată de instanța de recurs.

Prin întâmpinarea formulată, intimata s-a opus admiterii recursului.

Deliberând asupra cererii de recurs, Curtea reține următoarele:

În recursul exercitat cu privire la hotărârea pronunțată în rejudecare după casarea cu trimitere, în cel de-al doilea ciclu procesual Curtea a fost chemată să analizeze critica de nelegalitate referitoare la încălcarea de către judecătorii fondului a prevederilor art. 315 C.pr.civ.

Principala critică adusă hotărârii a fost aceea că, cu prilejul rejudecării judecătorul fondului a ignorat modul în care instanța de recurs a rezolvat problema de drept din speță, precum și necesitatea administrării unor probe.

S-a susținut de asemenea că decizia nr. 5/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost interpretată și aplicată în mod greșit de către judecătorul fondului, care nu a intrat într-o analiză atentă a acesteia, stabilind totodată că hotărârea dată de instanța de recurs pare că nu respectă dezlegarea obligatorie dată în recursul în interesul legii.

Instanța de recurs a fost chemată să examineze cauza în aceste limite și să statueze dacă a existat o încălcare a normelor de procedură în rejudecarea fondului după casarea cu trimitere, din perspectiva prevederilor art. 315 C.pr.civ.

În raport de limitele investirii Curtea a apreciat că își poate spune părerea cu privire la pricina ce se judecă, nefiind incidente dispozițiile art. 27 pct. 7 C.pr.civ., raportat la art. 25 C.pr.civ., deși în aceeași compunere s-a pronunțat în decizia nr. 2351/2007.

Asupra chestiunii litigioase, Curtea a statuat următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 315 C.pr.civ., în caz de casare hotărârile instanței de recurs asupra problemelor de drept dezlegate, precum și asupra necesității administrării unor probe, sunt obligatorii pentru judecătorul fondului.

Aceste îndrumări sunt date în cadrul activității cu caracter jurisdicțional al instanțelor de apel sau de recurs, pe cale de hotărâri pronunțate în urma dezbaterilor contradictorii și nu au nimic comun cu situația când, pe cale administrativă un judecător ar primi indicații asupra modului în care trebuie să judece un anumit proces.

În acest sens s-a statuat și prin decizia nr. 332/2001 pronunțată de curtea Constituțională.

În rejudecarea cauzei judecătorul fondului trebuie să adopte rezolvarea de drept stabilită de instanța de recurs, deoarece prin aceasta se conformează îndrumărilor obligatorii date de instanța de control judiciar în aceeași cauză și în limitele competenței stabilite de lege.

Controlul judiciar își găsește reazemul constituțional în dispozițiile art. 128 din legea fundamentală.

Prin dispozițiile art. 315 alin. 1 C.pr.civ. se dă eficiență textului constituțional citat, dat fiind că fără obligativitatea îndrumărilor date de către instanța de control judiciar judecătorilor fondului nu s-ar putea realiza finalitatea controlului, de asigurare a soluționării temeinice și legale a cauzelor.

Dacă judecătorii de la instanța de fond nu ar fi obligați să se supună îndrumărilor instanțelor de recurs, putând reitera erorile comise prin soluția ce a fost desființată, s-ar ajunge la exercitarea repetată a căilor de atac, la prelungirea duratei soluționării cauzelor în mod nepermis și s-ar încălca cerința soluționării proceselor într-un termen rezonabil, prevăzută la art. 6 paragraful 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Curtea apreciază că instanța de fond, în rejudecare, după casarea cu trimitere, a încălcat normele de procedură prevăzute de art. 315 C.pr.civ., aducând o atingere gravă principiului imutabilității verificării jurisdicționale.

Așadar, în cadrul unei proceduri contradictorii s-a verificat și tranșat o situație litigioasă, Curtea, prin decizia civilă nr. 2351/2007, rezolvând problema de drept din speță.

Această modalitate de rezolvare a problemei de drept referitoare la îndeplinirea condițiilor de exercitare a dreptului de deducere a TVA pentru facturile fiscale în care sunt menționate denumirea societății, codul de identificare fiscală și adresa însemnând localitatea de sediu social, nu ignoră dezlegarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia nr. 5/2007, întrucât mențiunea referitoare la adresă a fost clar definită în cuprinsul deciziei de recurs, fiind evocate pe larg considerentele de fapt și de drept pe care instanța de recurs și-a bazat raționamentul, atunci când a concluzionat că noțiunea de adresă înseamnă menționarea denumirii societății alături de localitatea de sediu social.

Curtea a arătat că și dacă sediul social este identificat numai prin localitate, fără indicarea străzii și numărului, informația referitoare la adresă este prezentă, întrucât pe raza unui județ nu pot exista mai multe societăți cu aceleași date de identificare, acesta fiind și rolul verificării disponibilității de firmă, element de identificare ce trebuie să se conformeze dispozițiilor Legii nr. 26/1990, nefiind lipsit de importanță faptul că codul de identificare fiscală este unic pentru orice subiect de drept care devine titular de drepturi și obligații într-un raport juridic de drept fiscal, așa cum rezultă din conținutul art. 69 din O.G. nr. 92/1993.

Dispozițiile legale în vigoare la care decizia nr. 5/2007 face referire, sunt cele individualizate în art. 155 alin. 8 Cod fiscal, care este actul juridic cu forță superioară.

Chiar dacă dezlegarea dată de instanța de recurs ar fi intrat în contradicție cu decizia nr. 5/2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recursul în interesul legii, instanța de trimitere era obligată să respecte hotărârea instanței de recurs, ca expresie a principiului imutabilității verificării jurisdicționale. Numai astfel se poate asigura securitatea juridică și se poate garanta stabilitatea raporturilor juridice.

Nu mai era posibilă repunerea în discuție a problemelor de drept dezlegate cu prilejul primului ciclu procesual.

Pentru toate aceste considerente, întemeiat pe dispozițiile art. 312 C.pr.civ., raportat la art. 304 pct. 5 C.pr.civ., Curtea va admite recursul declarat și va dispune casarea sentinței civile nr. 705/2008 și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe.

Curtea a optat pentru soluția casării și a trimiterii cauzei spre rejudecare pentru a asigura părților dreptul la o procedură echitabilă în care, cu respectarea principiului contradictorialității și a dublului grad de jurisdicție să se stabilească situația de fapt de către instanța care rejudecă fondul, prin prisma modului în care a fost rezolvată problema de drept din speță și să se administreze probele pe care Curtea le-a considerat necesare cu prilejul primei judecăți.

Dat fiind că nu s-a cercetat fondul și că din punct de vedere al normelor contenciosului administrativ, teoretic, o a doua casare cu trimitere nu ar fi fost posibilă, Curtea a conchis totuși că dispozițiile art. 20 alin. 3 din Legea nr. 554/2004 vin în contradicție cu prevederile art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, în condițiile în care în recurs examinarea cauzei nu putea fi realizată în lipsa probațiunii necesare și prin restrângerea ei numai la înscrisuri, soluția neputându-se întemeia numai pe prezumții ori indicii.

Reabordarea fondului trebuie să se realizeze plenar cu respectarea tuturor principiilor procesuale ca și garanție a realizării dreptului la apărare, ceea ce definește în realitate natura unei proceduri echitabile. (Judecător Simona Szabo)

În esență, recurenta consideră că hotărârea a fost dată cu greșita aplicare a prevederilor art. 15 din Legea nr. 544/2004.

Astfel, susține recurenta, îndoiala cu privire la legalitatea actului administrativ reiese din aceea că a formulat acțiune în contencios administrativ înregistrată pe rolul Tribunalului Cluj, cu termen de judecată în data de 20.06.2008, acțiune prin care s-a solicitat anularea deciziei nr. 41/13.03.2008 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Cluj, și admiterea în totalitate a contestației împotriva deciziei de impunere nr. 1031/2007, acțiune a cărei copie a fost nexată cererii de suspendare.

De asemenea, există dovada îndeplinirii celei de a doua condiții pentru admiterea cererii de suspendare, respectiv pentru prevenirea unei pagube iminente, , întrucât măsurile dispuse de organele de executare fiscală (popriri, indisponibilizări de bunuri), pentru suma totală de 384.522 lei, menționată în decizia de impunere, aduc grave prejudicii S.C. I. S.R.L. Astfel, societatea este în imposibilitate să-și onoreze obligațiile față de furnizorii de materii prime și utilități, față de salariați și bugetul consolidat al statului pentru obligațiile curente. Imposibilitatea aprovizionării și desfășurării activității ca urmare a măsurilor de executare a deciziei de impunere determină neonorarea obligațiilor asumate față de beneficiarii produselor realizate de reclamantă, cu care are încheiate contracte.